

Životopis

Paní Eva Merclová se narodila 6. 7. 1931 v Praze. Tatínek František Hejl pracoval jako účetní, maminka Milada Hejlová pečovala o děti doma. Šťastné dětství jedenáctileté Evy Merclové a její mladší sestry bylo přerušeno v létě 1942 zatčením rodičů. Ti byli obviněni z napomáhání atentátu na Heydricha. Tatínek jako místonáčelník Barákovy župy sokolské totiž patřil do podzemní organizace, která pomáhala rodinám zatčených sokolů.

Po zatčení rodičů se děvčata ujali rodinní známí z Jaroměřic nad Rokytnou, Po prázdninách se sestry vracely do Prahy k babičce vlakem. Na nádraží je ale čekalo gestapo, které je zajalo a odvezlo na zámek Jenerálka. Gestapo sem umístilo děti, kterým zatklo rodiče, ti byli později popraveni v Mauthausenu. Prostředí na zámečku připomínalo nemocnici, bylo tu docela čisto. Eva a její sestra se tam setkaly s dalšími 46 dětmi ve věku od dvou do sedmnácti let, děti se skamarádily a starší pomáhaly mladším. Děti se musely zabavit samy, protože se nesměly učit. Přivezly si z domova knížky, ty si půjčovaly a četly pořád dokola. Dohlížela na ně Lina, přísná vrchní sestra Červeného kříže.

V dubnu 1944 gestapo převezlo Evu i s ostatními dětmi do internačního tábora ve Svatobořicích. Tam jako rukojmí byly drženy manželky a starší děti vojáků a důstojníků, kteří sloužili v zahraničních armádách. Zajatci bydleli v nízkých dlouhých domcích a spali na železných palandách. Děti byly umístěny do jednoho domku v mužské části tábora. Děvčata žila pohromadě ve velké špinavé místnosti. Příbuzní se sice dozvěděli, kam sestry převezli, ale nesměli se s nimi stýkat, ani od nich dostávat balíčky či poštu. Občasné balíčky ale sestrám tajně doručil český četník pan Pálavský z Jaroměře, kterého trochu znaly.

O jídlo i oblečení byla velká nouze. Děti do tábora přijely převážně v letním oblečení a zimní neměly. Také z něj rychle vyrůstaly. Proto jim internované ženy tajně ušily v "šijárně", kde se šily uniformy pro německé vojáky, kalhoty a bundy, aby neumrzly. Těž dětem alespoň trochu přilepšovaly v jídle. Táboru naštěstí velel velitel, který umožnil, aby se děti v táboře mohly učit. Dívky učila profesorka Marková a paní učitelka Vlasta Mikuláščíková. Ve Svatobořicích měla paní Merclová nejlepší kamarádku Milenu, dceru náčelníka Sokola a také se kamarádila s o pět let starší Irenou, na kterou se obracela jako na starší sestru. Děvčata se ale mezi sebou přátelila všechna a přátelství jim vydrželo i po válce.

V dubnu 1945, když se blížila fronta, gestapo převezlo děti do bývalého pracovního tábora v Plané nad Lužnicí. 5. května 1945, v den osvobození, byl zajat vedoucí tábora, děti byly odvezeny do tří kilometrů vzdálené vesničky Turovec, kde je místní schovávali v hostinci, aby se jim něco nestalo. Nosili jim tam jídlo, pití a oblečení. Do Prahy se děti dostaly až 12. května 1945.

Péči rodičů nahradila babička, tehdy jí bylo šedesát čtyři let. O smrti rodičů se Eva se sestrou dozvěděly až později.

Eva Merclová se po návratu ze Svatobořic věnovala studiu na Obchodní akademii v Resslově ulici. Brzy po maturitě se vdala a narodil se jí syn. Eva Merclová celý život pracovala jako účetní. Se svými celoživotními přáteli ze Svatobořic se scházela pravidelně dvakrát do roka. V současné době ráda navštěvuje koncerty a divadla a žije spokojeným životem.